

**ŠVIESOS.
KAMERA.
VEIKSMAS!**

7:00

– ATSIBUSK!

Oi, aš atsibudęs. Galit neabejoti. **VISIŠKAI** atsibudęs.
Niekad savo gyvenime nebuva**u labiau** atsibudęs!

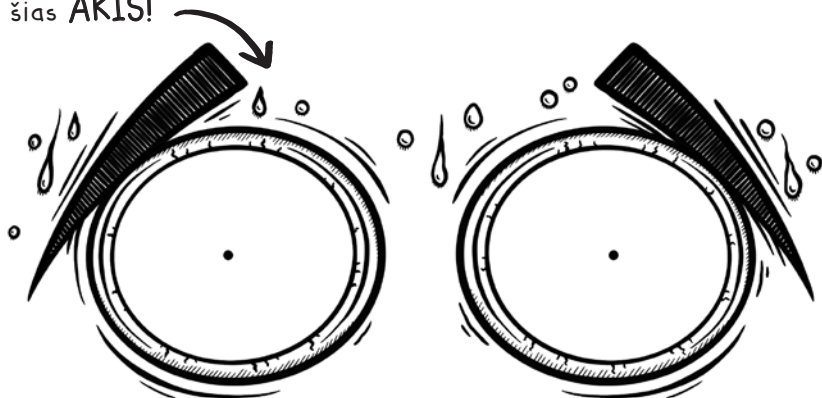
Studijoje užgriaudi tranki žiūrimiausios pasaulyje ryto laidos
įžanginė daina...

– ATSIBUSK, KELKIS, LABAS RYTAS!

NORĖČIAU dabar miegoti jaukiai įsikuitęs po antklode ir
sapnuoti malonius dalykus. Bet vietoj to išgyvenu **košmarą**.

– **K... E... L... K... I... S!** – tęsiasi pagauli dainelė.

Dar ir paraidžiui! Visai nebūtina. Aš **ATSIKĖLĘS**. Pažiūrėkit į šias **AKIS!**

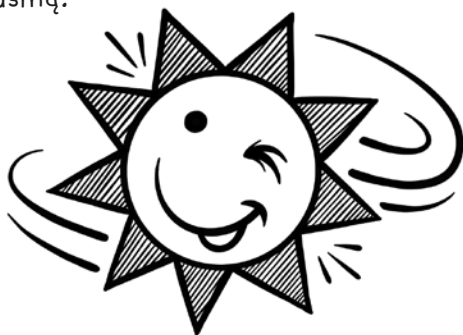

Jos **132 %** atmerkotos. Mažiausiai! (Na, gerai. Mano matematiniai gebėjimai nėra patys stipriausi. Tas jau buvo įrodyta.*) Ir jos **VISKĄ** mato **SKAUSMINGAI** detaliai.

Rodos, lyg laikas būtų sustojęs, o ši siaubinga akimirka būtų užfiksuota **SULĖTINTU REŽIMU** ir kiekviena mano pastebėta šlyščiausia smulkmena keltų skausmą.

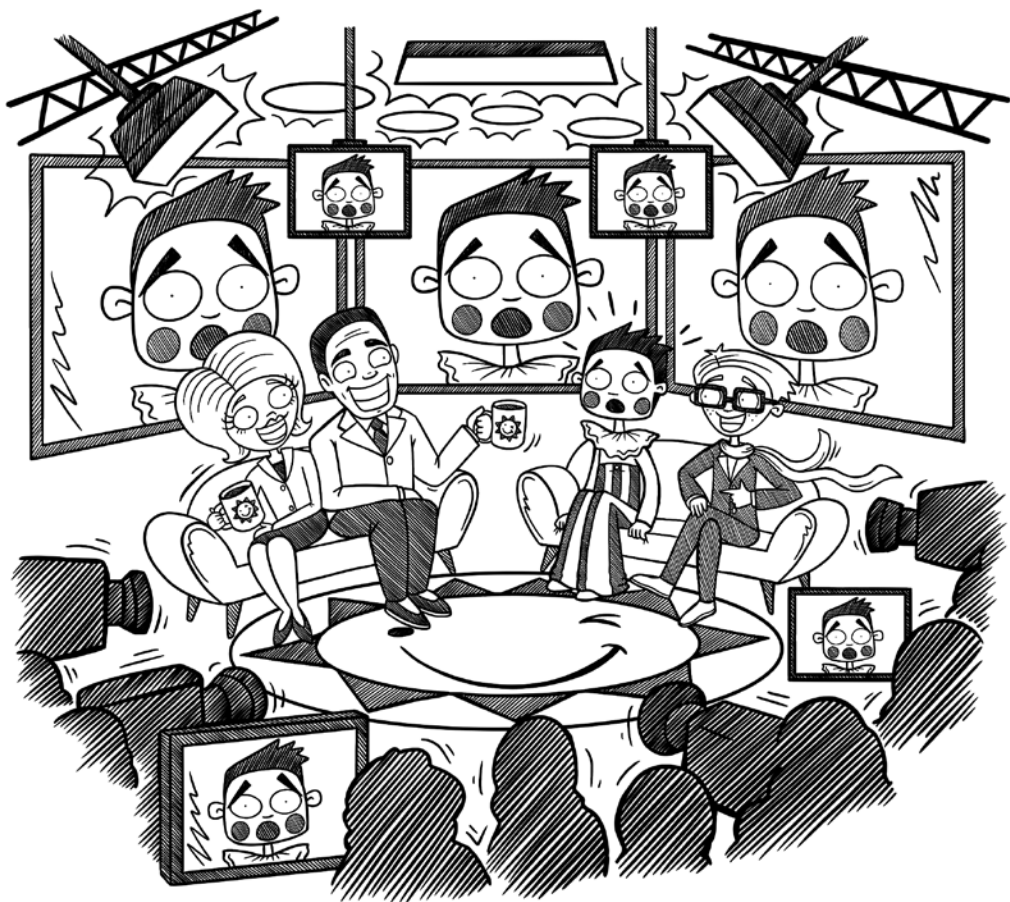
– „**LABAS RYTAS**“ JUMS
TARIA VANDA IR PETRAS!

Suskamba galutinė aukšta nata, o animuotas logotipas **LABAS RYTAS** paskutinį kartą apsisuka ir įžūliai mirkteli.

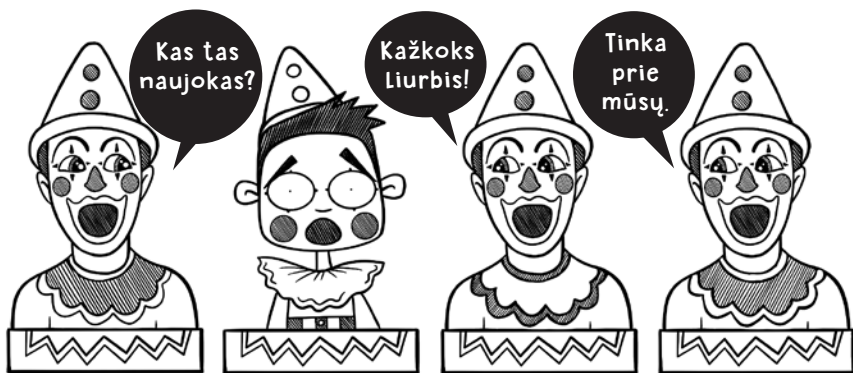
* Žr. *Blogiausia gyvenimo savaitė. Pirmaqlenis, p. 81.*

Visuose studijos ekranuose vaizdas staiga pasikeičia
iš šypsančios saulutės į ypač priartintą **MANE!**

Visur aplink mano **VEIDAS**. Visose pusėse, kiekviename
ekrane – aš. Bukai žvelgiu į priekį. Burna pražiota.

Atrodau kaip **KLOUNAS** karnavale.

Cirko įspūdį dar labiau sustiprina mano nelemtas makiažas bei drabužiai. Kurių nė vieno pats nepasirinkau!

Manau, prieš laidą vietoj makiažo **meno** meistro man kliuvo **PRAKTIKANTAS**. Mano veidas atrodo lyg **NUSPALVINTAS ĮPYKUSIO** trimečio!

PRISIMINIMAS

NUSPALVINK
PAGAL
SKAIČIUS
1 = RAUDONA

Ir aš sąvoką „**menas**“ vartoju **PLAČIAJA** prasme. Žinau, kad menas yra subjektyvus, bet jei rimtai, norėčiau **renesanso** laikų stiliaus, o ne **ABSTRAKTAUS** ekspresionizmo!

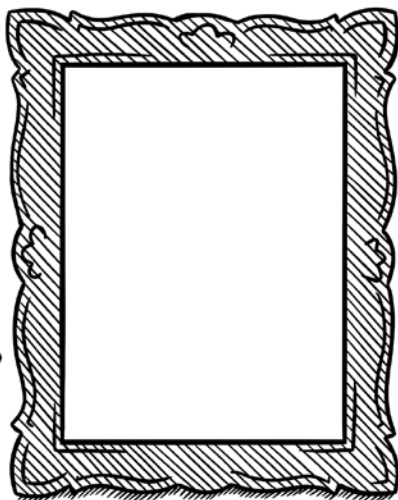
LABIAU TOKS

MAŽIAU TOKS!

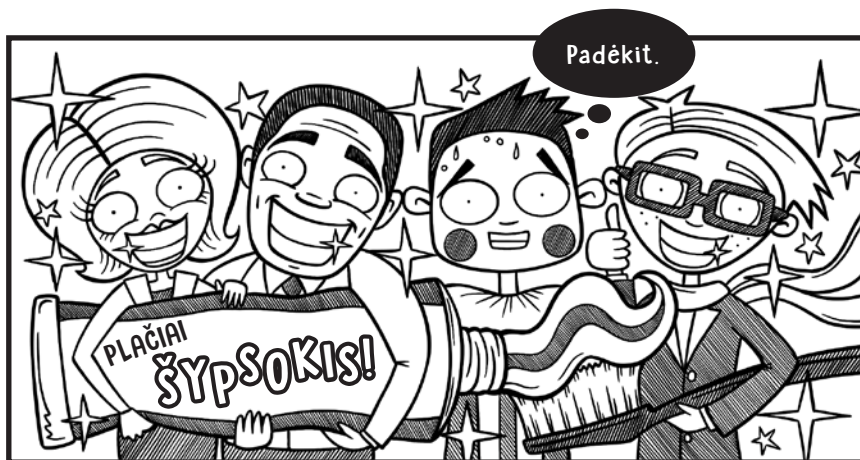
Nupiešk mane
SAVO stiliumi.

– Ačiū, kad **ŠLEPTELĖJAI** ant **LABO RYTO** sofos, Baseino vaiki! – sučiulba laidos vedėja Vanda, stipriai pabrėždama žodį „šleptelėjai“.

– Iš karto ir **NERKIME GILYN**, – jos kolega Petras tęsia šmaikštų žodžių žaismą baseino tema. – Klausimas, į kurį atsakymo trokšta visas pasaulis. **KAIP** nutiko, kad tu **apsinuodijai maistu ir visos** klasės akivaizdoje kabojai nuo **dešimties metrų aukščio** nardymo lieptelio krašto, mūvėdamas tik greitai **nykstančias** megztas glaudes?

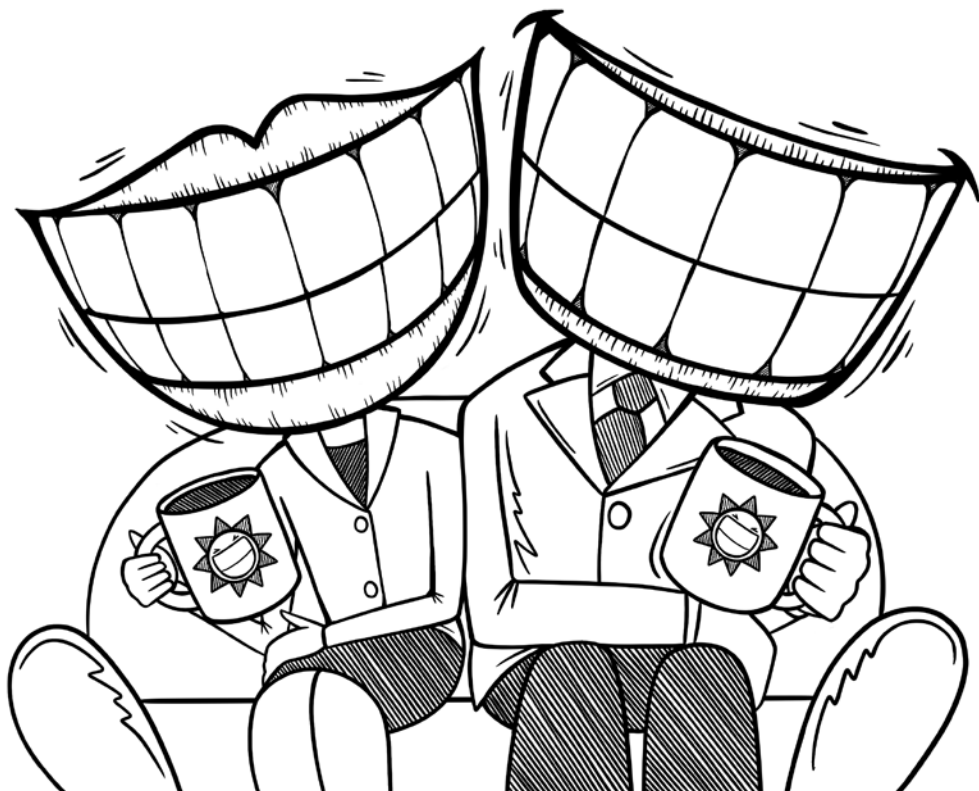
Abu vedėjai šypsosi laukdami mano atsakymo. Sigitas pašaipiai išsišiepęs. Mane supa švytinčios, spindinčios **ŠYPSENOS**. Jaučiuosi lyg įstrigęs dantų pastos reklamoje.

Man galvoje nesusiformuoja joks žodis. Lūpos nejuda. Joks aiškus garsas, ką jau kalbėti apie adekvatų atsakymą, nepasigirsta iš mano perdžiūvusios burnos. Atrodo, kad mano smegenys išėjo **atostogų**.

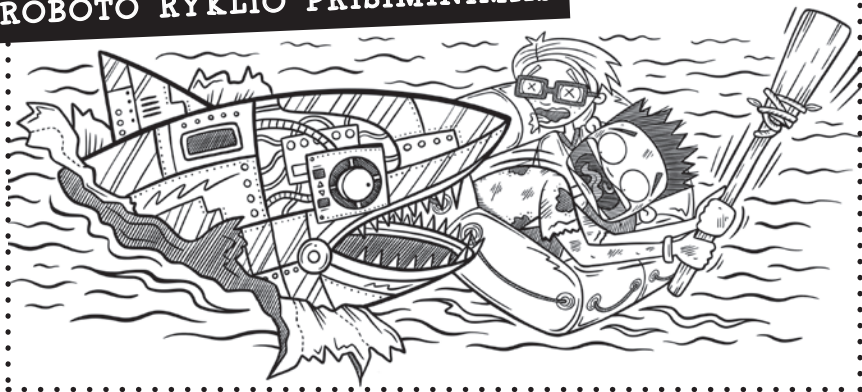

Sustingę vedėjų žvilgsniai nukreipti tiesiai į mane. Kol jie laukia atsakymo, jų akys vis labiau **PLEČIASI**, o šypsenos darosi neįmanomai **DIDELĖS**. Tuoj jie taps tiesiog iššieptais dantimis su dalykiniais kostiumais.

Tie dantys man kaipmat sukelia prisiminimus apie robotą ryklį...

ROBOTO RYKLIO PRISIMINIMAS

...o tai visai nenumaldo panikos. Aš prašoku visus žinomus panikos lygius tiesiai į **KATATONIJOS BŪSENĄ!**

